

utriplje tvoje srce, bi gotovo rekel: 'Splačalo se je!'

Čez nekaj časa pa bi začutil, da se njeno srce v tebi ohlaja, da ne bije več tako živahno, ali bi morda zapazil in spoznal drugo deklico, za katero bi se ti kar na lepem zazdelo, da je tista prava, ki bi ji moral dati srce. Spet seveda najprej ugotoviš, če ustreza krvna skupina, potem pa – operacija. Vendar: katero srce ji boš dal? To, ki zdaj bije v tebi, ki pa vendarle ni tvoje ali tvoje pravo, ki je še pri prejšnji ljubezni? Seveda svoje. Torej moraš najprej dobiti – z operacijo – svoje srce nazaj, potem šele sledi nova 'menjava'. In čez nekaj časa se zadeva ponovi: srce se ohladi, kar na lepem spoznaš drugo 'večno ljubezen' in ... operacija. In tako dalje in tako dalje ...

Koliko takih operacij misliš, da tvoje srce zmore? Če mene vprašaš, je že ena sama operacija veliko tveganje, vsaka naslednja pa poigravanje z življenjem in čista loterija. Če bi bilo to res, tako dobesedno, bi presneto dobro premislil, komu in kolikokrat bi podaril svoje srce.

In zdaj: ko podarim svoje srce, podarim svoje telo. In ko podarim svoje telo, podarim svoje srce. Jaz nisem izgubil 'nedolžnosti', ker vem, kje je. Vem, komu sem jo podaril. Ženi. In vem tudi zakaj. In sem še vedno 'nedolžen', ker sem prejel 'nedolžnost'. Najini srci sta pri Bogu. Morda celo v Bogu!«

Že na pripravi na zakon sva z ženo doživela bridko razočaranje, žalost in jezo, ko je ob potrjevanju množice parov duhovnik izjavil, da »se Cerkev zaveda, da je predzakonska čistost nedosegljiv ideal«. In ko sem to pripovedoval katoliški znanki, mi je rekla: »Saj veš, da nam je popolna čistost nedosegljiva?« In sem samo debelo zazijal.

Saj vem, da je popoln le Bog, in razumem, da je v tem, ko rečem, da živim čisto, skrit greh napuha. A če že ne morem biti čisto čist, lahko vendarle storim vse, kar je v moji moči, da se vsaj čim manj umažem.

Tako mislim.

In mislim, da mislim prav. In pravilno.

Ali pa mislim tako, zato ker sem verski blaznež in debil?!

Mati deviška – prosí za nas!

5. VELIKONOČNA NED., 19.5. krstna nedelja

7.00: živi in + farani

+ DEŽELAKOVI (Harje)

9.00: + Jože in Elica PUŠNIK, obl.

10.30: + Anton, obl., starši, bratje in sestre SREBOT

PONEDELJEK, 20.5., sv. **Bernardin Sienski**, duhovnik

7.30: + Srečko in Franc CIZELJ

+ profesorica Marina HORAK

19.00: + Vladimir, 10. obl., in Marija RACMAN, 7. obl.

TOREK, 21.5., sv. **Teobald**, škof

19.00: + Amalija OJSTERŠEK, 1. obl.

+ Marija, obl., Ernest KLDAPNIK in priprošnja za zdravlje v družini

+Ljudmila STRNIŠA, 1. obl.

SREDA, 22.5., sv. **Marjeta Kasijska**, redovnica

7.30: za nove duhovne poklice

19.00: + Vinko LEŠEK

+ Marjan DEGEN

ČETRTEK, 23.5., sv. **Evthij**, opat

19.00: + Marta JELEN, 8. dan

+ Marija TERŠEK, 30. dan

+ Franc KRAJNC, 30. dan

PETEK, 24.5., sv. **Marija, Pomočnica kristjanov**

7.30 : + Franček HRASTNIK, kapucin, 5. obl.

19.00: + Magda JAZBER

+ starši Marija, Jože TUŠEK, Helena in Lojze HVALIČ

SOBOTA, 25.5., sv. **Gregor VII.**, papež

19.00: + Justina BALOH, obl., mož Jože in vsi iz družine

BALOH

+ Martin KAJTNA, obl.

6. VELIKONOČNA NEDELJA, 26.5.

7.00: živi + farani

+ Ivanka KRAJNC, 10. obl. (Tovsto)

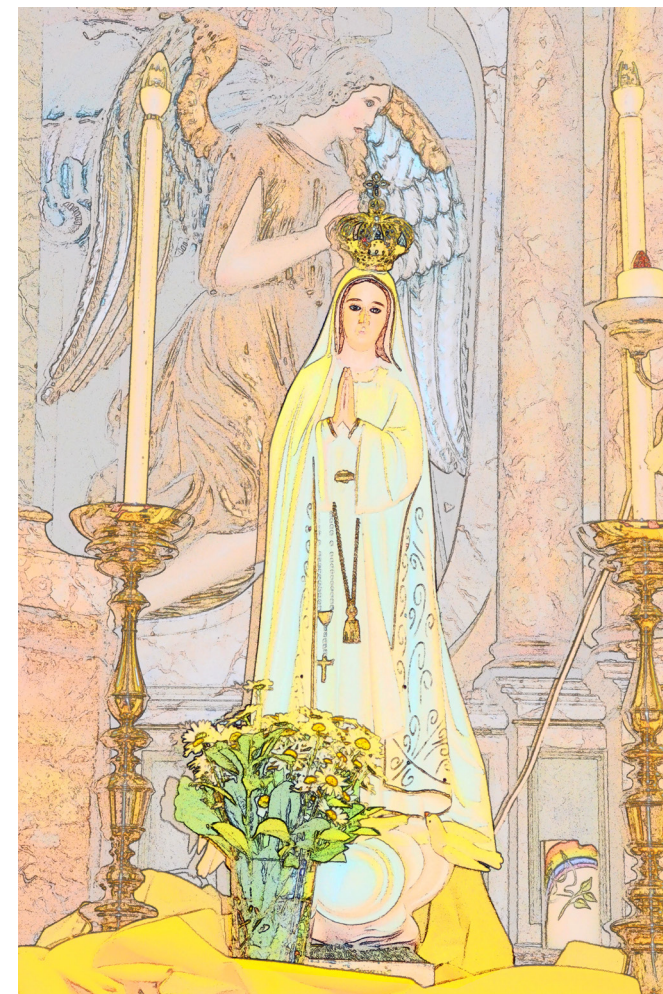
9.00: + Ivan ULAGA, 1. obl.

10.30: + starši BELEJ in BURGER

V tednu od 20. do 24. maja je reden verouk.

MARTINOVA LILIJA

19. maj 2019, leto 11, št.:20

Mati dobrega
sveta –
prosi za nas!

Prvo sveto obhajilo 2019

S strani staršev prvoobhajancev je v teh dneh prispelo zahvalno pismo:

Spoštovani, kot starši letošnjih prvoobhajancev se želimo zahvaliti za čudovit dogodek in doživeti prejem prvega svetega obhajila. Zavaljujemo se vsem, še zlasti g. Klemnu Jagru, za podajanje Jezusovega nauka z ljubeznijo, doslednostjo, tudi potrpežljivostjo. In hvala, ker ste v dogodek aktivno vključili tudi nas - starše. Bilo je zagoto vredno tako truda kot časa. Starši smo si enotni, da je bil prejem svetega obhajila čudovit dogodek, ki bo ostal v spominu. Hvala iz srca. V imenu staršev Nina Pader Topole

Zelo pozitivno naravnanim in dobro organiziranim staršem naj kot župnik župnije Laško pripišem še manjši insert od vseh priprav v zvezi s prvim svetim obhajilom, namreč pripravo svetišča in okolice za ta praznik.

Petkovo popoldne... Ena od mamic prvoobhajancev je v zakristiji zlagala vrečke z darili, ki jih je pripeljala iz knjigarne. Očetje so s traktorjem pripeljali pred cerkev mlaje in jih postavljajo, Drugi avto je zapeljal na dvorišče z laksarico, pritrjeno na streho vozila na tak način, da ga še nikoli nisem videl. Kar na strehi avtomobila, brez prtljažnika ... in tisto vprašanje: »Kje bomo začeli?« Kar nekaj mamic je iz prtljažnikov svojih avtomobilov zlagalo travniške ivanjščice, pa snežne kepe in mlado žitno klasje. Pozdravljale so se med seboj. V cerkvi so želele nekaj nasvetov. V prezbiteriju cerkve so razgrinjale prinesene rože. Druge so se z omeli za pajčevino sprehajale ob stenah svetišča. Zabrneli so sesalci. Zadišalo je med klopmi po loščilu. S Steleksom so čistile šipe. Delovno vzdušje se je stopnjevalo v nekaj, čemur bi lahko rekel, to pa je to, ko vsi čutimo, da imamo skupen cilj in na kratko odmerjen čas. Lepo je ustvarjati. Tudi mnogi prvoobhajanci zavzeto sodelujejo. Nekatere mamice jih znajo zaposliti s prav posebnim poudarkom, da se vse to ustvarja zaradi vsakega izmed njih. Prej župnik Klemen, zdaj pa še jaz, se znajdeva s pijačo ob posameznih delovnih skupinah. Živa meja za cerkvijo bo ostrižena tako strokovno in temeljito,

da ne bo v ničemer zaostajala za drugimi okrasnimi grmiči na sosednjih parcelah, ki jih oskrbuje servis. Drugi očetje že grabijo travo in znova stopijo v krog, ob kosilnico, pod župniščem, nasproti restavracije. Sam s pogledom opazim nekaj pivcev, danes niso tako glasni kot po navadi, kadar sam kosim. Med temi očeti pa smeh in dobra volja. Eni sok, drugi pivo, vsi pa so tako prešerno dobre volje. In prav glasno vprašanje: »Gospod župnik, kaj je pa še zdaj za postorit?« Pokažem nad škarpo pod cerkvijo, in z dvomljivim glasom vprašam, če ni tole pretrd zalogaj...? Še zdaleč ni bil pretrd zalogaj. Ko se znajdem ponovno ob slavoloku, se ena od mamic prav od srca smeji, nazadnje pa pravi: »Ne morem zavezat' ...«, iz smeha razberem, da je to trema... tudi pred župnikom. Dvajset pred sedmo nastane v cerkvi med mamicami preplah. V trenutku zgrabijo vsaka nekaj stvari, in že je prezbiterij v pripravljenosti, da se začne maša, same pa zaključujejo z delom v atriju župnišča. Iz ust očeta prvoobhajanca pa slišim: »To pa je živa Cerkev«. Res, takšna Cerkev pa je živa, tako in drugače živahna, v sebi nosi prihodnost, o kateri sem prepričan, da lahko preživi marsikaj.

Želel sem zapisati ta delavni utrip in veliko hvaležnost ter sodelovanje. Cerkev pa je okrašena tako čudovito, in to samo z na travnikih in vrtovih nabranim cvetjem. To pa ima svojo posebno, neprecenljivo vrednost.

Zaradi obveznosti na področju škofije nisem mogel prisostvovati nedeljski slovesnosti. V pisarni me je pričakal čudovit šopek in kuverta. Kako lepo so slišali vzpodbudo, da rajši kot za kupljeno cvetje namenijo prostovoljne prispevke za uboge med nami preko Karitas.

Res, to pa je živa Cerkev. V skupnem veselju in radosti staršev in otrok ostajamo povezani. Vsem, ki v teh dneh prihajajo med mašo k svetemu obhajilu, pove otroški pogled največ.

Vaš župnik Rok

V šmarnicah za odrasle nas Gregor Čušin v teh dneh vzpodbuja tudi na tale način.

Č kot čistost

Ni dolgo, kar sva se z ženo pustila prepričati, da sva za

javno televizijo spregovorila o tem, kako sva se imela in kako sva živela, ko še nisva bila mož in žena, ko sva bila še fant in dekle, tako po letih kot po statusu oziroma stánu. Zgodbo sta pograbili še dve rumeni reviji in sledili so spletni komentarji v smislu: »Verska blazneža! Debila! Ne morem verjeti, da nekateri še vedno živijo v srednjem veku, pa smo v enaindvajsetem stoletju!«

In tudi jaz, priznam, da »ne morem verjeti«, da v enaindvajsetem stoletju nekateri še vedno razmišljajo in ravnajo kot v srednjem veku, ko si se menda zlahka znašel na goreči grmadi, če si počel kaj, česar drugi niso razumeli in niso bili sposobni dojeti.

»A se je splačalo?« naju je čez nekaj dni vprašal mlad pobič na neki župniji, kjer sva se z mladimi pogovarjala o taisti temi: o spolnosti pred zakonom in v njem.

»Kaj, če se je 'splačalo'? Povedati najino življenjsko zgodbo, da po njej zdaj pljuvajo?«

»Ne!« se je nasmehnil pob. »A se je 'splačalo' tako živeti?«

Zdaj sva se tudi midva nasmehnila.

Glej, ne morem ti odgovoriti, ali se je »splačalo«, ker preprosto ne vem, kako se živi, če se ne »splača«. Midva nisva računala in tehtala. Tako sva živela, ker se nama je tako zdelo prav. In edino pravilno. Celó logično!

»Glej, ko smo zaljubljeni, ko ljubimo in imamo radi, običajno rečemo: 'Ljubim te iz vsega svojega srca!' Ali pa: 'Ti si moje srce!', dostikrat tudi: 'Moje srce pripada tebi. Moje srce je tvoje!' Dam ti svoje srce!' In zdaj recimo, da bi bilo to čisto res. Da bi bilo to banalno dobesedno. In boš zato, da bi dokazal oziroma izrazil svojo ljubezen, svojo popolno, tudi telesno pripadnost deklici, ki jo ljubiš, čisto zares dal svoje srce. Ni tako preprosto, kot se sliši ali morda zdi na prvi pogled. Najprej bi moral seveda ugotoviti, ali sploh sta za skupaj. Ali imata enako krvno skupino? Nato bi se moral podvreči dokaj zapletenemu posegu – operaciji, ki še zdaleč ni rutinska kot odstranitev slepiča ali kurjega očesa.

A ko bi se zbudil iz narkoze in bi v sebi začutil srce ljubljene deklice, in ko bi se zavedel, da v tej ljubljeni deklici